

Εἰς τὸν Τριανταφυλλάκο νόμους πῶλον νεωτέρους
καὶ ἄσῶν σέβροο κάθε τόσο νὰ μὴ βγάξῃ καλογέρους.

Μὴ τσαμπουνα ἴσῃν Κορδὸνα γὰρ νὰ τσαμπουναῖ βεσμούς,
τουμπελέκι καὶ ζουρνάδες καὶ ἀμυγῆς συνδυασμούς.

Εἰς τὸν Στέφανο Δραγοῦμη νῆχη ἰλίγ ὕπομονή
καὶ ἕνα σῶμα μὲ τὸ κόμμα τῆς Κορδόνος νὰ γενῆ.

Ἐστὸν σπουδαῖο Δεληγέρρη, δηλαδὴ τὸν Λεωνίδα,
ἄστου μεγάλου συνωνόμου νὰ κομῆται τὴν ἀσπίδα.

Εἰς τὸν Ράλλη νὰ τὸν ὄθω
κομματάγῃ ἄσῃ Βουλῆ
μὲ ἄλλον ἕνα ὄπαδὸ
πλήν τοῦ Χατζηνικολῆ.

Ἐστὸν Μπακόπουλο νὰ βγάξῃ κάσταν ἄπο τῆ φωτιά
καὶ νὰ κἀνῃ τελακτίνι κάθε τρώγοντος αὐτῆ.

Ἐστὸν Σκουεὶ τὸν κύρ Ἀλέκο, διπλωμάτη ραφινάτο,
τοῦ Καμπῆ τὸ μέγα σπῆτι νὰ τὸ κάνουν Κοσολάτο,
καὶ ἔτσι καὶ τὸ Κοσολάτο ἄνα σπῆτι του κοντὰ
ὄταν πάλι θὰ ποζάρῃ μὲ Μινιέρων βρικαντά.

Εἰς τὸν Τσαμαδὸ ραχάτι, καὶ εἰς ἡμέρας ἀτυχεῖς
μῖαν ἄκρην ἡρεμίαν διανοίξας καὶ ψυχῆς.

Εἰς τὸν Στάη νὰ ξεχάσῃ τὴν μεγάλη συμφορὰ
καὶ τοῦ μέλιτος τὸν μῆνα νὰ περάσῃ μὴ χαρά.

Ἐστὸν Ρικῶκη πάλι σκούρο
καὶ μὴ κοῦκλα γὰρ τὸν Ρούφο,
τὸν Γιαννάκη δηλαδὴ,
τὸ δραστήριο παιδί.

Ἐστὸν Ρωμῶνο νὰ κυττάξῃ μὲ μονόκλ τὸ Κοσολάτο
καὶ ἄχ καὶ βῆχ νὰ ξεφωνίξῃ καὶ τ' ἀντίο ντελ πασσατό.

Εἰς τὸν Κόντη Θεοτόκη σπῆρτων μπόλικα κουτῆ
γὰρ νὰ κἀνῃ τὰ Βαγγέλια, ποῦ τοῦ βόλανε φωτιά.

Ἐστὸν Καροῦλαυο, ποῦ μοιάζει μὲ τὴν θείαν τοῦ Καρόλου,
νὰ ξεχάσῃ τὴσας πίκρας Ἰπουργείας τοῦ διαβόλου.

Φαναράκια ἔστὸν Βουδούρη, τὸν μεγάλο Ναυτικὸ,
γὰρ νὰ βλέπῃ τῆς Χαλκίδος τὸ λαμπρὸν ἤλεκτρικὸ.

Νέο ζήτημα σπουδαῖο γὰρ Βαγγέλια ἔστὸν Λεβίδη,
γὰρ νὰ πάρῃ πάλι φόρα καὶ φωτιά σὰν ροκανίδι.

Ἐστὸν Σκουλοῦδη νῆβρη τέλος Ἐπαρχία νὰ ἴσῃσῃ,
καὶ ὄπαδους ἔστὸν Εὐταξία νὰ τοῦ λέν: καλὸ, Θανάκη.

Ἐστὸν κλεινὸν τὸν Ἀσημάκη, ποῦ κρατεῖ τὴν Ὀλυμπία,
γὰρ τοῦ χαρτοφυλακίου τὴν ἀρροστίμα θεραπεία.

Εἰς τὸν κύριον Ρετοῖνα, κράσεως σιωπηλῆς,
ἄπο τὸ Προεδρῆλι νὰ γλυτώσῃ τῆς Βουλῆς.

Ἐστὸν Ἀβέρωφ συντροσιὰ τοῦ Βουδουρ-Ἀγῆ νὰ γίνῃ,
καὶ κἀπέλο Μιρκιπὸ τοῦ κυρίου Μαρκεζίνη.

Τὸ νουτόρου τοῦ Ζαχῆ μὴ τερνῆ Καθηγεσία
καὶ ἄστους δὲσ Στεφανοπούλους Ἰπουργεῖο καὶ Ἐξουσία.

Εἰς τὸν Θῆτα Βελλικανίτη νῆμπρη γρήγορα ἄσῃ μῦτη
ἐνὸς ἄλλου συνωνόμου, διπλωμάτου Βελλικανίτη.

Ἐπισκέψεις ἔστὸν Στελλάκη κάθε συμπολιτῆ του
καὶ μὴ ζώπορτα κινουόρι νὰ τὴν βάλῃ σπῆτι του.

Ἐστὸν γερὸ τὸν Ἀλεξάκη δύο ρόπαλα καλὰ
καὶ μὴ βούρτσκα γὰρ τῆς γκέτιας τοῦ κυρίου Πεταλῆ.

Εἰς τὸν Στράτο τὸ παιδί του, ποῦχει γνῶσι δυνατῆ,
σὲ Επὸρμερο καὶ Βάλτο νὰ τὸ βγάλλῃ Βουλευτή.

Ἐστὸν Πετριδὴ τῆς Κορίνθου τῆς τρεχάματα παπούτσκα,
καὶ ἔστὸν Κώστα τὸν Πλατούτσκα
καὶ τὰ δύο του τὰδέλικα Βουλευταὶ νὰ βροῦν τοῦ κράτους,
καὶ ἔτσι νῆκαι τρεῖς Πλατούτσκα σὰν τοὺς τρεῖς Ἰακωβάτους.

Ἦθελε νὰ κάνει δῶρα
τόσων ἄλλων καὶ τοῦ Θρόνου,
μὴ κἀνὸ δὲν ἔχω τώρα
καὶ τῆρα γὰρ τοῦ χρόνου.

Καὶ καμπόσια ποικιλίας, μὲ ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Πάρτε τὴν Δολοφονίαν τῆς ὀρκίας Δελισίας,
ἐνα πάγκλον βιβλίον πρωτοτύπου φαντασίας,
τῆς Μαρίας τῆς-Κορέλλη, τῆς μεγάλης τῆς Ἀγγλίδος,
μὴ μετάρρως τελειῖ νέας γλαφυρὰς γραφίδος,
καὶ ὁ Ῥωμῆρος σὰς τὴν συστήνῃ μεταξὺ τῶν διαφόρων
καὶ πλουσίαν μπουκαμάδων ὡς τὸ κάλλιστον τῶν δῶρων.

Μὰρς ἄστὸ Λουῆρο τὸ μεγάλο μὲ τ' ἀμέτρητα τὰ δῶρα,
ὄπου μὲσ' ἀπ' τὴν Εὐρώπῃ τῆχει κουβαλήσει τώρα.
Ὅχι ψυχῆ μου, τ' εἶναι τοῦτα!... μὲ τί μάτρη τὰ κυτῆς...
ὄλα θέλεις νὰ τὰ πάρῃς καὶ τιμὴ νὰ μὴ ῥωτῆς.
Πλούτος, ἐκπληξίς καὶ θάμβος... καὶ δὲν εἶναι τοῦτα μόνον,
μὴ θὰ βγάξῃ καὶ λαχεῖο τέσσερας φοραῖς τὸ χρόνο,
καὶ χαρὰ ἄσῃν ποῦ τοῦ πῆσῃ... ὄχι τὴν τὴν τοῦ διαβόλου...
μὰρς ἄστὸ Λουῆρο τὸ μεγάλο... λάμπει ἄσῃν ὄδον Αἰόλου.

